egga laituſt. Agga, parrago Jummal, nüüd läks ta raisko. Temma teädis, et wannematte rahha ja rikkuſt kül olli, ja, ſelle peäle lotes, ei mötlend temma ſedda ellades otſa ſawad. Eks ma olle nüüd rahheks ſanud? — Mis mul ennam ſuudimuſt ja öppetuſt tarwis? — Menda mötles temma ommas ſüddames, ja et temmal omma kaſſo-willi ja omma kaſſohobbone wannematteſt olli antud, olli mehhel joudo ommaſt käeſt kül. Seäl küllas olli ka körts, ja küllahulga rahwa ſeas, nitto jodikud ja lakkujad. Tomas näggi neid körtſo minnewad, ja temma himmo hakkas ka ſelle peäle käima. Teiſed weddaſid tedda hea melega enneſe kaſa, ſeſt Tomal ei olnud rahhaſt pudo, ja hooplides ja ſurustelledes andis ta iggaühhele kül wina, kül öllut rohkeſte jua. Wannemad näggid ſedda kurrwa ſüddamega, ja keelſid tedda, agga ei ta kuulnud ennam wannematte ſanna. „Mis „ſeſt wigga,“ ütles ta wahheſt, „et ma „monned koppikad ehk olgo rubla, „raiskan, egga ma ſeſt waeſeks ei ſa. „Ma ollen weel noor mees, mis ſe ello mui„do maksab? — Kui wannemaks ſa„an, eks ma ſiis lähhä targemaks?“ — Teiſed kurjad ſeltſimehhed ſundiſid takka peäle, ja nenda hakkas Tomas jomiſt, lakkumiſt ja körtſo-praſſimiſt armatſema. Keik kaſſo-willi raiſati ärra, pandi teiſtega nahka. Hobbone wahhetati ühtepuhko, ja joobnuſt peaſt ſai mees mondakord pettetud, nenda et ta wimaks kaſſo hobboſeſt üsna ilma jäi. Issa läks ikka wannemaks ja nödramaks ja ſurri ärra. Pool aasta pärraſt, ſurri emma ſoias-tötwes leikuſſe eial ka ärra. Tomas, kes ſiis nelli aastat kolmatkümmend wanna olli, ſai nüüd isſe perremehheks ja keik wannematte pärrandus jäi temma kätte; kaks paari härgi, kolm hobboſt, emma kaela-rahha; moiſas ei olnud wölgo ſuggu, ja leikus olli käes. Ei To-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1796, lk. 17